

روزی که رژیم بعثی عراق رسوا شد

قطعنامه ۵۹۸ هشتمین قطعنامه‌ای بود که شورای امنیت سازمان ملل از ابتدای تجاوز علنی رژیم بعثی عراق به جمهوری اسلامی ایران، صادر کرده بود.

قطعنامه ۵۹۸ هشتمین قطعنامه ای بود که شورای امنیت سازمان ملل از ابتدای تجاوز علنی رژیم بعثی عراق به جمهوری اسلامی ایران، صادر کرده بود. همه قطعنامه های قبلی به علت جهت گیری ناعادلانه آنها از سوی ایران رد شده بود اما در ابتدای صدور این قطعنامه به علت نکات مثبتی که گنجانده شده بود از سوی جمهوری اسلامی اعلام شد که ایران جای بحث و مذاکره در این قطعنامه می بیند که سرانجام در ۲۷ تیر ۱۳۶۷ این قطعنامه مورد قبول ایران قرار گرفت.

در روز ۲۷ تیرماه ۱۳۶۷ به دنبال پذیرش قطعنامه ۵۹۸ شورای امنیت سازمان ملل از سوی ایران، جنگ هشت ساله میان ایران و عراق رسماً به پایان رسید. قطعنامه ۵۹۸ اول مرداد ۱۳۶۶ از سوی سازمان ملل صادر و در ۲۷ تیر ۱۳۶۷ از سوی ایران پذیرفته شد. در بخشی از قطعنامه ۵۹۸ شورای امنیت، از طرفین درگیر درخواست شده بود که «فوراً در جنگ آتش بس اعلام کرده و آن را رعایت نمایند، نیروهای مسلح خود را تا پشت مرزهای شناخته شده بین المللی به عقب بکشند و اسرای جنگی را آزاد کنند.»

دولت جمهوری اسلامی ایران که به دلیل بعضی ضعف ها و نقایص قطعنامه به مدت یک سال آن را نپذیرفت، پس از حمله عمدی ناو جنگی آمریکایی وینسنس، به هواپیمای مسافربری جمهوری اسلامی ایران بر فراز خلیج فارس که ۲۹۰ مسافر آن شامل ده ها زن و کودک به شهادت رسیدند و بمباران شیمیایی صدام در داخل عراق که منجر به قتل عام صدها هزار تن از مردم شد، مسئولان و کارشناسان مصلحت را در پذیرش قطعنامه دانستند. بنابراین، جمهوری اسلامی ایران در ۲۷ تیر ۱۳۶۷ رسماً به دکوئه یار، دبیرکل سازمان ملل متحد اطلاع داد که به منظور جلوگیری از کشتار و برقراری عدالت و استقرار صلح در منطقه و جهان، قطعنامه ۵۹۸ را می پذیرد.

در پی اعلام قبول قطعنامه ۵۹۸ از سوی ایران، امام خمینی(ره) در پیامی که به بهانه سالروز کشتار زائران ایرانی در مکه منتشر شده بود، به تشریح سیاست جدید جمهوری اسلامی در قبال جنگ تحمیلی و دلایل پذیرش قطعنامه پرداخت. در این پیام آمده بود: «اما در مورد قبول قطعنامه که حقیقتاً مسئله بسیار تلخ و ناگواری برای همه و خصوصاً برای من بود، این است که من تا چند روز قبل معتقد به همان شیوه دفاع و مواضع اعلام شده در جنگ بودم و مصلحت نظام و کشور و انقلاب را در اجرای آن می دیدم؛ ولی به واسطه حوادث و عواملی که از ذکر آن فعلاً خودداری می کنم، و به امید خداوند در آینده روشن خواهد شد و با توجه به نظر تمامی کارشناسان سیاسی و نظامی سطح بالای کشور، که من به تعهد و دلسوزی و صداقت آنان اعتماد دارم، با قبول قطعنامه و آتش بس موافقت نمودم؛ و در مقطع کنونی آن را به مصلحت انقلاب و نظام می دانم.»